

DOM, CESARJA!
VERO, DOM, CESARJA!
VSE ZA

Domáci Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu 30. aprila 1897.

Štev. 8.

Petruška.

(Po J. Okičevem prevodu iz francoščine, D.)

(Konec.)

tem osodepolnem trenutku se je porodila v glavi mojega Petruške ona neprecenljiva tretja misel. Ali je to storil iz šale ali iz premisleka? Tega še dan danes ne vem; ali to je gotovo, da se ta misel ne dá poplačati z zlatom. Postavil se je tiho pred sovražnega parlamenterja, vzel svojo trobento, ki je obmolnila že pred precejšnjim časom, položil jo na svoje, od žeje usahnele ustnice ter zatrobil naravnost v Turka: „Bože carja hrani . . .“ *) Ti veš, kaka moč, kako veličastvo je izraženo v teh besedah naše narodne himne. Kedar se ona razlega na cesarske praznike po dolgih vrstah vojakov, tedaj šine najtihejšemu in najmirnejšemu vojaku kri v glavo in mu raste navdušenje.

Iz Petruškove trobente se narodna himna ni razlegala z ono donečo mogočnostjo, ampak proseče, ječe, kakor sužnja. In vendar vzbudil se je vsakdo izmed nas, kakor iz spanja. Notranji glas nam je rekel, da smo na nekaj pozabili. To niso bili glasovi trobente, to je bil svareč glas mogočne Rusije, ki je tirjala od nas, da naj vstrajamo in rešimo čast domovine, da naj zanjo tudi žrtvujemo življenje. Človek je čudna stvar Božja. Mi vsi smo bili čisto izstradani, zaradi pomanjkanja vode skoraj nori, poleg tega brez močij; a le malo glasov Petruškove trobente oživel je nas in v nas vzbudilo nov pogum. Prej povešane glave so se vzdignile; v upadlih očeh kazalo se je zopet življenje. Poveljnik pobral je pismo turškega generala, vrgel je parlamenterja v obraz in je zaklical: „Obesiti!“

Ali so vojaki verjeli, da je ta beseda res ukaz poveljnikov, ali je on resno tako mislil? Pozneje se je trdilo, da je bil parlamentar ogleduh! Dovolj o tem; Turek je visel v prihodnjem trenutku na bližnjem stebru.

Bilo je že pozno v noč, ko smo se razvrstili po svojih odločenih mestih. Vsi smo čutili, da naša pomoč ne more več biti daleč. Ko se je danilo dné 28., zapazili smo na vrhovih hribovja nenavadno gibanje sovražnika. Kmalu potem se je čulo pokanje topov, vendar ne proti nam. Po kratkem boju jel se je sovražnik

pomikati nazaj. Na grebenu nekega hriba prikazali so se drugi vojaki. „Živio, našinci pridejo!“ zaklicala je skrajna prednja straža iz polnega grla. Kdor je le mogel še hoditi, prilazil je na nasip. Proti poldnevu je zapustil sovražnik v največjem neredu tudi dolino in pomikal se v begu nazaj. Takoj potem prijahla tolpa jezdecev proti naši trdnjavi. Nepopisljivo radosten vrisk nastane v njej. Ob enem se je prilepil dnevni ukaz našega poveljnika. Bil je to zadnji in glasil se je tako-le:

Ukaz št. 23. za dan 28. rožnika. Da pozdravimo naše osvoboditelje, naj se zbere cela posadka okoli prapora staropavlovskega bataljona in kozaških bander v paradni opravi, postavi naj se preko nasipa pri vhodu, poje narodno himno in kliče: Živio!“

Cela posadka se je skrčila na nekoliko stotin mož. Priplazili smo k praporu, kakor je ravno šlo in začeli peti narodno himno. Kako smo peli, si lahko misliš. Petruška je stal nekoliko na strani in trobil, kakor prejšnji večer narodno himno. Kakšni smo bili, tega ne vem, a pozneje rekel mi je neki častnik, da so bili naši obrazi zeleni. General Tergusakov hitel je svoji brigadi popred. Ta stari vojščak razjokal se je kakor otrok, ko je nas videl. Skočil je raz konja in je objel našega poveljnika. Potem je šel h Petruški, potrkal ga na ramena in rekel: „Igraj še, moj sokol, dam ti Jurijev križ.“ *)

Petruška tudi v onem trenutku svoje šaljivosti ni zgubil, ampak le rekel: „Zahvalim Vašo vzvišenost (ekscelenco) prav ponižno, ali pred vsem prosim, naročite, da dobim kozarec vode, kajti že 24 ur ničesar nisem pil.“

„Glej, prijatelj, to je uzrok, zaradi kterega ne morem pognati iz službe tega lenuha, tega Petruške.“ Tako je končal Sogoljubov svojo povest.

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

21. Mal. Iz tega imena je izvajati krajevno ime Malta ali kakor se je v prejšnjih časih pisalo Maltein. Stare listine kažejo obliko Malentin, to je vas, ktero je ustanovil Malenta. — Malošče, skrženo iz Malhostiče=

*) Ruska narodna pesem.

*) Visoki ruski red.

Malogostiče, vas, kjer se je naselil Malogostič, sin ali potomec Malogost-ov. — Nemški Malttschach je vas, kjer je stanoval Malčić, isto tako Mauschitz.

22. Mil. Za Gospo-Sveto leži na nemški strani vas Meilsberg. Ker hrani listina iz l. 1220. obliko Milperch, mora se razlagati iz navedenega osebnega imena.

23. Misel. Pri Otmanjah nahaja se slovensko selo Mišlja vas. Nemške vasi Meiselding in Meiselberg so slovenske naselbine, ker v drugi tiči slovensko ime Misel, v prvi pa Misletič, kar priča stara pisava „Mizeltich“ iz l. 1232.

24. Préd. Nemško vas Premersdorf na gorenjem Koroškem je ustanovil Slovenec Predimir, kar se vidi iz listine od l. 1232.: „Predmarsdorf“.

25. Prevara. Iz tega imena se razlaga vas Prevara; okoli l. 1000. se bere v listinah: „in loco, qui dicitur preuara,“ to je: v kraju, ki mu je ime Prevara.

26. Prilép=mračnik (v bolgarščini); odtod Pribla vas v Podjurski dolini. Listina iz l. 1106. ima „Pri-lepp“. Kako so se Nemci trudili, da bi slovenska krajevna imena prikojili po svoje, kaže tudi tukaj stara pisava iz l. 1530. ki se glasi: „Preinlappen“. Tudi na gorenjem Štajerskem so ustanovili Slovenci vas Prilep blizu Ljubnega. Sedaj ji pravijo „Proleb bei Leoben“, l. 1187. pa piše listina: „sanctus Vitus martyr in Prilep“ (Sv. Vid mučenik v Prilepu).

27. Rad. Iz tega debela imamo precejšno število krajevnih imen: Radem blizu Trga; Radina pri Grebinju; Raduha, gora v Karavankah; Radiše ali prav za prav Radeše od Radeš-a; Radl in Radlach na gorenjem Koroškem iz osebnega imena Radilo; Radentein=Radentin ali Radotin, t. j. vas, kjer se je naselil Radota; Rottendorf na Glini v 13. stoletju „Rotmersdorf“, to je selo Radomir-jevo; isto tako Rottmansdorf pri Otmanjah l. 1134.: „Rotmersdorf“; Radelshof na Glini, t. j. dvorec Radilov; Radweg je ustanovil Slovenec Radovič, ker listine imajo: „Radwich, Radewich“; Radnica pri Podklostru.

28. Riba. Kot osebno ime se nahaja ta beseda v krajevnem imenu Rauflach, selo, katero leži sedaj na nemških tleh. L. 1285. beremo obliko „Ribliach“, ki je nastala iz „Ribljaneh“ l. 1338. pa že stoji „Reiflach“, iz kterega se je izcimil sedanji „Rauflach“.

29. Rž. Nemška vas Irschen=Ržén se ima izvajati iz tega debela. — Besede Prosén, Ržén nahajamo še dandanašnji prav pogostoma kot osebna imena.

30. Salomon. Zamanje ali Samosna vas na Podjurskem. Nemci pravijo „Sammelsdorf“. Kako se ime tolmači, vidi se iz listine od l. 1065.: „villa Salomonis“, in malo pozneje: „in loco Salamonesdorf“.

31. Seme. Simislav pri Blatnem gradu je lepo osebno ime Semislav, kar pomenja: „a semine vel genere nomen habens“. — Šmišvavče blizu Vrbe so Semislaviče, l. 1488. „Zymslawigk“ zapisane. — Schönweg v Labodski dolini je slovenski Semič, kar se dá izpričati iz listin, ki imajo Semisch, Semik. Tudi na Kranjskem je selo Semič.

Mimogrede bodi tukaj omenjeno, da imajo koroški Nemci mnogo krajevnih imen, ki se končajo na —weg na pr. Knasweg, Pisweg, Radweg, Schönweg, Stressweg, Tschirweg i. dr. Navadno tiči v tej končnici slovenski —ič ali —ovič (Kneževič, Pesovič, Radovič ali Radič, Semič, Streževič, Čirovič). — Nemški Ziegelsdorf glasi se l. 1202.: „Zemgoyesdorf“, torej osebno ime Semigoj. — Zinsdorf l. 970. „Zemusesdorf“, l. 1174. pa že

„Cisensdorf“; podlaga mu je ime Semuš. Iz goraj navedenega debela se imajo izvajati bržkone imena nemških vasij Zensberg, Zensweg (=Semovič) in Zingelsdorf.

32. Ser=siv. Seraj, vas na Zili, je čisto osebno ime; isto tako Sreje iz Seréje; da je ta razlaga prava, kaže za podjurske Sreje listina iz l. 1547.: „Sereach“. — Serče=Seriče, osebno ime Serič. Kdor pa se je iz Seraje vasi naselil kje drugod, imenovali so ga Serajnik.

33. Slava. Žvovnina, vas blizu Vetrinja, je narečna oblika za Slavonina, kar so Nemci prikojili si v Schwanein.

34. Stati. Stegdsdorf pri Brezah glasi se l. 1125.: „Stoygoystorf“; torej se je naselil tam Slovenec Stojgoj.

35. Streči. Strogah, v listinah Strogilach, Strielach, osebno ime Stregilo.

36. Striči. Striholice od osebnega imena Striholj.

37. Svet. Sveče iz Svetjani=Svečani. Da so tudi koroški Slovenci v prejšnjih časih govorili nosnik svent mesto svet, priča nam ravno to krajevno ime, ker listine iz l. 1238., 1239., 1252. in 1254. kažejo obliko „Zwenkah“, pozneje pa v 15. in 16. stoletju (1488., 1515.) nahajamo v Vetrinjskem urbariju „Zwegkach, Zweekach“. Še v drugem oziru je to krajevno ime zanimivo. Vidi se namreč iz njega da Nemci niso vselej vedeli, kako naj bi se prepisal slovenski „č“ in so imeli prave križe in težave z njim.

(Dalje sledi.)

Čudež o orehih.

(Iz italijanščine prevel Reberčan.)

V tretjem poglavju svojega romana „Zaročenci“ pripoveduje Manzoni sledeči zanimivi dogodek:

„Dà! letine postajajo vedno slabše, brate Galdino, in če se mora še s kruhom štediti, se težko dajejo druge stvari v milodare.“

„In da se zopet zboljšajo slabi časi, česa je treba storiti, milostna gospa? Treba je dajati ubogaima. Veste li o tistem čudežu z orehi, ki se je zgodil pred mnogimi leti v našem Romanskem samostanu?“

„Nè, res ne; pripovedujte mi malo o tem.“

„O! to bi morali pa vendar vedeti, da je bil v tem samostanu oče, ki je živel kot svetnik in se imenoval oče Makarij. Ko se je nekega pomladanskega dne sprehajal po stezici na polju jednega naših dobrotnikov, videl ga je stati blizu velikega orehovega drevesa in zraven štiri hlapce z vzdignjenimi motikami, ki so začeli obkopavati drevo, da bi mu odkrili korenine.“

„Kaj delate s tem ubogim drevesom?“, vpraša oče Makarij.

„Eh! oče, minejo leta in leta, ne da bi mi hotelo prinesiti orehov; zato napravim iz njega drva.“

„Pustite ga stati“, rekel je oče; „vedite, da bo letos prineslo več orehov, nego listja.“

Dobrotnik, dobro vedoč, kdo je bil ta, ki je rekel te besede, je takoj zaukazal delavcem, naj vržejo zemljo nazaj na korenine, ter klical za očetom, kateri je šel svojo pot, rekoč: „Oče Makarij, polovica pridelka bo za samostan.“

Glas o tem prerokovanju se je hitro raznesel; vsi so hiteli ogledovat oreh. In res, spomladi je bilo cvetja v razobilju in ob svojem času dosti orehov. Blagi do-

brotnik pa ni doživel veselja, da bi jih klatil, ker se je preselil, predno se je obral oreh, v večnost, sprejemati plačilo za svojo dobrotljivost. Toda čudež je bil še mnogo večji nego si mislite.

Blagi mož je zapustil sina, ki je pa bil čisto pokvarjen. Ob času letine je prišel brat-prosač zahtevati polovico, ktera je bila namenjena samostanu, toda sin se je delal popolnoma nevednega, ter bil tako predrzen, da je odgovoril: „Nikdar še nisem slišal, da bi znali kapucini delati orehe.“ A veste kaj se je zgodilo? Neka dné je bil malopridnež povabil nektare svojih prijateljev, ravno istega mišljenja, in jim pravil pri obedu dogodbó z orehi, zasmehujoč kapucine. Zbrani pobalini so želeli iti gledat ogromni kup orehov in on jih je peljal v shrambo. Toda poslušajte: odpre vrata, gre proti kotu, kjer je bil spravljen kup, in med tem, ko pravi: glejte, gleda sam in kaj zagleda? — — — Lep kup suhega orehovega listja! Ali ni bila to kazen? In samostan — je imel mesto izgube le dobiček, ker bilo je vsled tega znamenitega dogodka pobiranje orehov jako izdatno, tako da je neki dobrotnik iz usmiljenja do ubogega prosača podaril samostanu osla, ki bi naj pomagal nositi domu orehe. In naredilo se je toliko olja, da ga je vsak ubožec dobil, kolikor ga je potreboval, ker mi (kapucini) smo, kakor morje, ki dobiva vodo od vseh strani in jo dá zopet nazaj, da se razdeli po vseh potokih.“

Spomladni cvet.

8. Lisasta mrtva kopriža. (*Lamium maculatum*.)

Že meseca marca stoji včasih nek rožnat kosmatec zunaj na oranžu, ob grobljah in zidovju. Tam zmruže v spomladanskem vetru in vzdiga k solncu svojo sivozeleno glavo z rudečkastim cvetom. To je mrtva kopriža. Ona skuša spomladi prehiteti vse druge cvetlice, ker menda sama vé, da nas razveseli samo na prvo spomlad, kedar še drugih cvetlic ni lahko dobiti. Mrtva kopriža res ni izmed lepih rastlin. Njenim listom manjka svetlobe, njenim vejicam šibkosti. Vidi se jej, da ni vstvarjena za šopek cvetlic.

Tim bolj jo imajo v časti pridne bučelice, čmrliji, metulji in druge žuželke, ker shranjujejo v svojih cvetih obilo sladkega medu. Ko jo je obližal čmrli, ali medenonoga bučelica jo oblezla, takrat se zgane, ko da bi se zahvaliti hotela, da vsaj nekdo še mara za njo!

9. Rudeča jagodica. (*Fragaria vesca*.)

Skoraj ne morem misliti otroške mladosti brez rudečih jagodic ali smokvic. Kolikokrat smo hodili ven na gorsko posekanje, ali doli v solnčnato reber, kjer je rasel jagodnjek in so zorele jagodice! Nabirali smo ta rudeči sad in ga nanizali na bilke; zatikali smo cele šopke za klobuk; tudi smo shranjevali jagodice v koške, ktere smo dosti lično si narejali iz smrekove kože. — Vsakega leta se nanosi obilo tega sadu na trg in v mesto, kjer se drago prodaja.

Ko sem si ogledal pred nekaj leti lepo Italijo in bival v nekem južnem mestu, pripekalo je solnce tako gorko, da sem si želel domu. Takrat zaslišim za seboj človeka, ki je kričal na ves glas: „Fragole, fragole! kupite smokvic!“ In kupil sem jih. Prav slastno sem je povžival in zraven se spominjal domače sence, domačih logov in okusnega sadja, ki rase doma. F. R.

Gospodarske stvari.

Zlata ravnila konjereje.

(Konec.)

Dobro je torej, da se mlade živali, ako so delj časa stale v hlevu, vodijo na vajeti nekaj časa, predno se izpustijo. Naj se stori to toliko časa, da se žival že nekaj vtrudi in privadi na sveži zrak. Tudi to ni naopak, če se izpusté žrebeta koj prosta, po tem pa, ko so se vtrudila, pelji jih hitro v hlev ter jih drgni s slamo, da se posušijo. Za tem pa jih izpusti zopet na prosto, sedaj jim ne škoduje zveži zrak.

Ako so mlade živali vsak dan in delj časa na prostem, ne letajo okoli, ampak so bolj mirne. Najbolje je pustiti jih cel dan zunaj in jim dati zunaj jesti in piti, se ve, da le takrat, če ni prevelika vročina in če niso muhe prehude. Ker v majhnih vrtih ne raste trava, saj jo žival hitro pohodi, za to kaže dati va-nje slame ali detelje, da si delajo živali z njo kratek čas, sicer se pa navadijo marsikterih napak.

8. Vrejenih hlevov. Jasli in gare morajo take biti, da pride mlada žival do krme brez velike težave, tedaj tako globoko, da ostane živali vrat še zmerom vodoravno stoječ. Ako so gare previsoke, vpogne se živali hrbtišče, ker se vedno napenja, da pride z gobcem do krme; po vrhu pa še ostanejo prve noge slabe, ker se nalezle le bolj na zadnje. Tudi to ni brez vsega, da pade iz visokih gar lahko žrebetu kaj krme v oči in bolezen na očéh je tudi za žrebe nevarna.

Ako manjka prostora v hlevu in se torej ne pusti žrebe čisto prosto, tedaj pa ne sme mesto, kjer stojé živali s prvimi nogami, biti previsoko, prav polagoma mora se vzvišati, en centimeter pri vsakem metru. Ako se vzdigne previsoko, trpé žrebetom binclji.

Svetloba naj prihaja od zadaj ali od obeh strani, kakor se je že reklo. Škodljivo je za konja, ako pride svetloba naravnost od spredaj v oči, še slabše pa je, če prihaja svetloba le od ene strani v hlev.

9. Krmljenja. Dokler je le mogoče, naj se daje živali le suha krma, žolte repe ali rone in poleti nekaj zelene detelje je dobro, ako ne manjka krepke hrane, kolikor je je treba živali. Vodena krma dela živali trebušne. Hrbtišče in noge ostanejo slabe, konji pa se radi potijo ter nimajo srčnosti, nobene vztrajnosti. Tudi napajati po zrnji ne kaže in največ dajaj živalim zvečer jesti.

Pri nas so pač vse reči, kterih je treba, da se nam povzdigne konjereja ter tudi izplačuje. Že imamo lepih konj doma, in tudi v denar se konj spravi lažje, kakor kteri drugi pridelek. Plemena so pri nas po obilem vprežna in delavne živali, a drugod jih ni in za to je dobro, če si vzredimo take. Tudi za c. kr. vojaštvo se kupuje taka žival. Tedaj pa skrbimo, da imamo če dalje več in boljih konj, ki so domače reje. „Sl. Gosp.“

Iskrice.

Grški modrijan Thales, ko so ga vprašali, kaj ima vsak človek, je odgovoril: „Nado, ker to ima tudi tisti, ki ničesar več nima.“ — Kdor ne mara pravičnosti, sili pravičnost, da ta mara za njega.

Drobiž.

Kako so hodili prvi kristjani k sv. maši. Danes gre lahko vsak brez nevarnosti v cerkev; toda vedno ni bilo tako. Če so hoteli prvi kristjani nedelje, praznike in svete čase očitno ali skrivaj praznovati, so jih sovražniki ujeli, v ječe zaprli, mučili in usmrtili. Tako nesrečni časi so bili zlasti prva tri stoletja po Kristusovem rojstvu. Ker so jih vedno judje in pogani preganjali, so bili prisiljeni, da so darovali sv. mašo na skrivnem in v oddaljenih krajih. Zdaj so se skrivali in sv. daritev obhajali v kaki kleti, zdaj v podzemeljskih votlinah, zdaj v zasebnih hišah, zdaj zopet v gozdovih. Škof Dionizij iz Aleksandrije († 264) poroča: „Čeprav so nas od vseh stranij preganjali, smo vendar obhajali svoje praznike in službo božjo. Vsak prostor, naj si bodi njiva, puščava, ladija, hlev, dà celo ječa nam je služila za cerkev in sveto službo božjo.“ Nobena pot ni bila kristjanom predolga ali pretežavna, nobeno vreme preslabo, noben čas neprilichen in nobena nevarnost prevelika, da so le mogli prisostvovati pri daritvi sv. maše. Skoro vselej jim je pretila smrt, kedarkoli so šli v cerkev. Oko njih sovražnikov je bilo povsod za njimi. Dostikrat so jih med službo božjo zgrabili in k najhujši smrti odvedli. Kakšni smo pa mi? „Dan.“

Najdražja mesta v Avstriji. Gledé draginje se vrsté avstrijska mesta tako-le: 1. Trst, 2. Karlovi Vari, 3. Dunaj, 4. Liberec, 5. Solnograd, 6. Inomost, 7. Lvov, 8. Krakov, Olomuc, Gradec, 8. Črnovice, Opava, Tešin, 9. Trutnov, 10. Plzenj, 11. Linc, 12. Časlava, Budejovice, Trident, 13. Iglava, Celovec, Zader, Bolcan, Ljubljana, 14. Gorica, Dunajsko Novomesto.

Ta jima je uro navil. V Devinu (Magdeburg) sta prišla v nedeljo dopoldne dva fanta, ki sta ravno nehala v šolo hoditi, v krèmo, in zahtevala vsak glažek žganja. Krèmar opazuje nekaj časa mlečne obraze, potem pa z dvoumnim smehom zapusti sobo, kakor bi hotel prinesiti, kar sta zahtevala. Čez nekaj časa pride nazaj in prinese dva kozarca mleka. To postavi pred naša dva „junaka“. „To bode boljše za vaju! Moramo še prej kotlje narediti, v katerih bomo kuhali žganje za take mlečne ljudi. Do sedaj jih še nimamo!“ Glasen smeh nastane v krèmi in do ušes rudeča zapustita fanta krèmo. Krèmarji, taki bi morali tudi pri nas biti!

Z medvedom nikar ne pleši. Na Češkem je nekdo gonil in kazal medveda. Nek „korajžen“ kupec, kateremu je „grenki“ glavo razganjal, je šel staviti, da bo plesal z medvedom. Čudoviti ples se začne. Nekaj časa je šlo vse v redu. Ko se pa začneta hitreje sukati, je hotel kupec svojega kosmatega plesalca še poljubiti. Temu se je pa to menda preotroče zdelo, in branil se je na vse pretege. Ko mu pa kupec le hoče pritiskniti poljub na kosmate ustnice, mu medved odgrizne nos.

Splačal ju je. Kapucin pater Anton peljal se je po železnici. V istem vozu sedela sta tudi dva mlada gospoda, ktera je patrova kuta že pol ure daleč bôdla v oči. Ta dva pa sta imela to slabo lastnost, da nista mogla zamolčati, kar sta ravno mislila, in zato sta sedaj začela prav pošteno obirati in obrekovati našega patra. No, ta se za njiju psovke ni zmenil, ampak je vneto opravljal svoj brevir. Ko dokonča, vpraša ga eden teh gospodov, kako mu je ime. „Pater Anton N. sem.“ „A, tako, Anton ste,“ pravi na to; „kteri pa, ali tisti s

prešičem ali tisti z oslom?“ (Sv. Antona slikajo namreč včasih s prešičem, včasih pa tudi z oslom). Kapucin pa se obrne k prvemu in pravi: „Če govorim z vami, sem Anton z oslom, če pa z vami (obrne se k drugemu), potem sem Anton s prešičem.“ — Radovednežema je sedaj utihnil umazan jezik in pater je imel pred njima mir.

Uganke.

I. Čveterokotnice.

1.				2.			
E	V	N	A	A	A	S	S
M	E	A	D	A	S	S	S
M	O	E	D	A	L	L	L
O	T	S	E	A	T	T	G

Sestavi črke tako, da dobiš v posameznih vrstah počrez in navzdol enake besede. —rč.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 7. številki.

I. Stolpa.

V
l e d
a l t
k i j
d e k a n
D r a v a
K r a n j e c
K o r o š k o
p o n o č n j a k
„Velika noč.“

Številopis v 6. številki so prav rešili: S. Povše v Krajih; J. Arnež v Rimu; J. Lučovnik v Smarjeti; M. Čadež v Devencah; F. Stiglic v Bočni; F. Lavtižar v Kamnigoric; J. Govže v Sušji; A. Romavh v Kotarčah; V. Ložekar v Slov. Plajbergu; F. Krepek v Zimici; Micka Keber na Vratih; M. Smrekar na Bajtišah; J. Male, J. Zenkl in J. Pistotnik na Radišah; Št. Klacer na Gori; Matvejeva Julika na Brnci; J. Glasovec v Donavicu; J. Wang v Olomucu; Roza Pirnat v Moravčah; M. Černut na Vratih; J. Drašler v Celovcu; F. Kotnik v Vižmarjih.

II. Računske naloge.

19 žlic po 5 gld. (= 95 gld.); 1 žlica po 1 gld. (= 1 gld.); 80 žlice po 5 kr. (= 4 gld.). Vkup 100 žlic = 100 gld.

Prav so jo rešili: V. Mužan in A. Jamar v Boh. Beli; P. Povoden v Št. Kancijanu; A. Bergine v Ljubljani; Ana Obilčnik v Škofičah; Fr. Krepek v Koreni.

Smešničar.

* **Kamniška železnica.** Sprevodnik: „Žal mi je, da vas ne morem vzeti. Je vse polno. Lahko pa tečete za vlakom, ker na prvi postaji nekdo izstopi.“

* **Očeta dobi.** Ob začetku šolskega leta vpraša učitelj posamezne otroke, kako jim je ime, ali imajo še stariše, koliko imajo bratov ali sester itd. Neki fantek, katerega mati je bila vdova in se mislila v kratkem zopet omožiti, mu na to moško odgovori: „Meni je ime Janezek, doma imam sestro Minko in mater; očeta pa — še le dobim!“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Terselič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.